

In English. V češtině. În română.

Dirty miners – Clean miners

By Bogdan Croitoru

Among the miners of Romania's monoindustrial coal exploitations in Valea Jiului (Jiu River's Valley), the hardest work is performed by those extracting coal from the several hundred-meter-deep underground deposits. Facing a harsh, dangerous environment, which, in time, has taken its toll in human lives, coal miners developed very strong relations within their group, acting like a big family.

In the early '90s, after the fall of Ceausescu's communist regime, in order to "defend" Romania's new leaders or to claim union rights, miners from Valea Jiului acted as a powerful and violent group in movements called at the time "mineriade". In June 1990 miners traveled hundreds of kilometers from their homes to Bucharest and, through bloody interventions, oppressed the crowds protesting in Universitatii Square – made up mainly of students and intellectuals – against former communists taking part in Romania's administration, one of them being Ion Iliescu, the country's president back then. Through mine closures, forced layoffs and voluntary dissolution, the number of actual employees in Valea Jiului has decreased considerably. More than 50,000 miners were active in Valea Jiului in 1989, at the end of the communist era, while less than 6,000 currently work there. During negotiations with the government, the International Monetary Fund recommended closing all the mines in Valea Jiului, taking into consideration the highly indebted industry and the lack of prospects in improving the economic viability of coal extractions. Some Romanian politicians see tourism in Valea Jiului as an alternative to coal mining. Still, few of the area's inhabitants believe that a switch to tourism will provide enough resources.

As many other Bucharestians of my generation, I have first developed a kind of negative stereotype of the miners after the events in the 90s. Then I happened to meet a very good friend born in Petrila. His relatives are living there. I traveled in the area at least once a year during the last 15 years. Gradually, I found friendly people with warm souls, working in crazy conditions for their families - so much different from those evil miners hiding in my mind's darkest corners. From this dichotomous perception came the idea to visually underline the metamorphosis of the coal miners in their daily life cycle - and in my personal understanding too. Only a few of the workers, changing their clothes in the locker rooms in Livezeni and Petrila mines, accepted to be photographed before and after their shower because, as one of them confessed, "...I don't want my wife and kids to see how ugly I am coming back from my shift, black as a devil with all this coal powder on my skin. But this is the only way I know how to put bread on the table."

Note: to the author's knowledge, none of the depicted persons has participated in any kind of violence or in other illegal acts.

In English. V češtině. În română.

Špinaví horníci – Čistí horníci

Autor Bogdan Croitoru

Mezi horníky, kteří těží uhlí v rumunské monoindustriální oblasti ve Valea Jiului (Údolí řeky Jiu), nejtěžší práci vykonávají ti, kteří dobývají uhlí ze zásob ležících několik stovek metrů hluboko pod povrchem. Horníci, kteří musejí čelit tvrdým a nebezpečným podmínkám v prostředí, které si mnohdy vyžádalo oběti na životech, si mezi sebou vytvořili silné vazby a působí jako jedna velká rodina.

Na počátku 90.let, po pádu Ceausescuova komunistického režimu, působili horníci z Valea Jiului v rámci hnutí v té době známých pod názvem „mineriade“ jako silná a agresivní skupina, s cílem takzvaně bránit nové vedoucí představitele Rumunska a domáhat se práv odborů. V červnu 1990 tito horníci opustili své domovy a cestovali stovky kilometrů do Bukurešti, kde v podobě krvavých zásahů napadli davy studentů a intelektuálů protestující na náměstí Universitatii proti bývalým komunistům působícím ve vládě Rumunska, mimo jiné i Ionovi Iliescu, tehdejšímu prezidentovi země.

Z důvodu zavírání dolů, nuceného propouštění i dobrovolného odchodu se počet zaměstnanců ve Valea Jiului výrazně snížil. Zatímco v roce 1989, na konci komunistické éry, ve Valea Jiului pracovalo více než 50 000 horníků, dnes je jich méně než 6000.

V rámci jednání s vládou, Mezinárodní měnový fond doporučil zavřít všechny doly ve Valea Jiului vzhledem k vysoké zadluženosti průmyslu a nedostatečné ekonomické životaschopnosti těžby uhlí. Někteří rumunští politikové vidí ekonomickou alternativu těžby uhlí ve Valea Jiului v turismu. Jen málo místních obyvatel se však domnívá, že přechod k turismu zajistí v dané oblasti dostatek příjmů.

Stejně jako mnoho dalších obyvatel Bukurešti mé generace, jsem si i já na horníky zprvu vytvořil negativní stereotypní pohled, zvláště po událostech v období 90.let. Poté jsem se blíže seznámil s mužem, který se narodil v Petrile. Jeho rodina tam stále žije. Za posledních 15 let jsem do této oblasti nejméně jednou ročně vycestoval. Postupně jsem se zde seznámil s přátelskými lidmi s laskavým srdcem, kteří pracují v otřesných podmínkách, aby uživili své rodiny – byl to ohromný rozdíl oproti hrozivým představám zlých horníků, které jsem choval hluboko v mysli. Z těchto protichůdných vjemů vzešla myšlenka vizuálně podtrhnout metamorfózu horníků v jejich každodenním cyklu – a také v mém osobním chápání.

Jen málo pracovníků, kteří se převlékali v šatnách dolů v Livezeni a Petrile, bylo ochotno nechat se vyfotografovat předtím a poté, co se osprchovali, protože, jak jeden z nich řekl: „Nechci, aby má žena i děti viděly, jak jsem ošklivý, když skončím práci, černý jako ďábel, pokrytý uhelným prachem. Ale je to jediný způsob, jak dokážu přinést na stůl chleba.“

Poznámka: Pokud je autorovi známo, žádná z fotografovaných osob se nepodílela na jakékoliv násilné nebo nelegální činnosti.

In English. V češtině. În română.

Mineri murdari – Mineri curați

De Bogdan Croitoru

Cea mai grea muncă, printre minerii din exploatațiile de cărbune monoindustriale din Valea Jiului, România, o au cei care extrag cărbunele din zăcămintele aflate la câteva sute de metri adâncime. Ei lucrează în condiții foarte grele și periculoase, care, cu timpul, și-au spus cuvântul și au luat vieți omenești. De aceea, între mineri s-au dezvoltat relații de grup foarte strânse, ei comportându-se ca o mare familie.

La începutul anilor '90, după căderea regimului comunist al lui Ceaușescu, pentru a-i "apăra" pe noii conducători ai României sau pentru a cere drepturi sindicale, minerii din Valea Jiului s-au organizat într-un grup violent și puternic în mișcări numite la acea vreme "mineriade". În iunie 1990 minerii au călătorit sute de kilometri până la București și, prin intervenții sângeroase, au oprit mulțimile care protestau în Piața Universității – formate din studenți și intelectuali – împotriva foștilor comuniști care făceau parte din conducerea României, dintre care unul era și Ion Iliescu, Președintele țării la acea vreme.

Prin închiderea minelor, concedieri forțate și renunțare voluntară, numărul actual de angajați din Valea Jiului a scăzut considerabil. Peste 50,000 de mineri erau activi în Valea Jiului în 1989, la sfârșitul epocii comuniste, în timp ce astăzi lucrează acolo mai puțin de 6,000. În timpul negocierilor cu guvernul, Fondul Monetar Internațional a recomandat închiderea tuturor minelor din Valea Jiului, din cauza acestei industrii cu datorii foarte mari și lipsei de perspective pentru o îmbunătățire a viabilității economice a extracției de cărbune. Unii politicieni români văd turismul ca o alternativă pentru minerit. Totuși, foarte puțini dintre locuitorii din zonă cred că trecerea la turism va aduce destule resurse.

Ca și mulți alți bucureșteni din generația mea, mi-am format un fel de stereotip negativ din mineri după evenimentele din anii '90. Apoi întâmplarea a făcut să întâlnesc un foarte bun prieten născut în Petrita. Rudele lui trăiesc acolo. Am călătorit în zonă cel puțin o dată pe an în ultimii 15 ani. Treptat, am întâlnit oameni prietenoși și primitivi, care lucrează în condiții foarte grele pentru familiile lor - atât de diferiți de acei mineri răi care stăteau ascunși în cele mai ascunse colțuri ale minții mele.

De la această percepție dihotomică a venit ideea de a sublinia vizual metamorfoza minerilor de cărbune din viața de zi cu zi – dar și în înțelegerea mea personală. Numai câțiva dintre muncitori, care se schimbă în vestiarele din minele Livezeni și Petrita, au acceptat să fie fotografiați înainte și după duș deoarece, așa cum a mărturisit unul dintre ei, "...Nu vreau ca soția și copiii să vadă cât de urât sunt când mă întorc din tură, negru ca un drac cu toată pulberea aceasta de cărbune pe piele. Dar acesta este singurul mod în care știu să-mi câștig pâinea."

Notă: după informațiile autorului, niciuna dintre persoanele prezentate nu a participat la vreun act de violență sau ilegal.